

„Am o inimă în lume
Care știu că mă iubește...”

- Vasile Alecsandri

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX
Numărul 493

9 - 15 decembrie 2020

Sărut-mâna, Patrie! La mulți ani, Țară!

Cezar Adonis
Mihalache

Așa cum nici o bătaie de inimă nu poate lipsi din cadența viețuirii noastre, tot așa nici o zi din șiragul existenței tale, Patrie, nu poate fi dezlipită din altarul sufletelor noastre! Nu

trupuri, iar rostul ne-ar fi descompus... Da, inimile noastre ar continua să bată... Dar într-o cadență schelet din minutare dezlipite de clipele astrale...

Îți suntem datori cu mai mult decât o viață, Țară! Dar mulți dintre noi nici măcar frânturi de zile, clipe din neînsemnatele lor

în suflul divin al întregirii acelor vrednici păzitori de limbă, cărturari, oșteni și apărătorii de neam și țară.

Și acum, la ceas aniversar, ne laudăm că îți suntem alături... Dar nu avem curajul a ne striga dreptul de a fi cu tine... Te-am lăsat singură și de ziua aceluia ce s-au jertfit pentru

Un transfer imagologic, spiritual

Ionuț
Țene

Anul acesta s-a întâmplat un transfer imagologic, spiritual, de la Alba-Iulia la Peștera Sfântului Andrei. Din cauza pandemiei de Covid 19, autoritățile au anulat marile manifestări populare, parade militare, defilări de armată și focuri de artificii, organizând palide ceremonii oficiale de depunere de jerbe de flori la câteva monumente ale eroilor din țară. (...) În 2012 când autoritățile centrale au oficializat sărbătoarea de Sf. Andrei, ca zi religioasă a poporului român, nu s-au gândit la transferul de imagine privind conștiința și unitatea creștină a poporului român. Peștera Sfântului Andrei este fundamentul originar al nașterii poporului român, ca neam și creștini, laolaltă, dimpreună.

La români nu există o dată anume a creștinării, ci, noi, ca popor ne-am născut creștini datorită Apostolului românilor Andrei care a propovăduit în Scitia Minor. Deci organizarea pelerinajului era o formă de afirmare a identității religioase și naționale a poporului român în ciuda opoziției credibile, dar exagerată, a guvernului și autorităților locale. Poliția ca pe vremea miliției comuniste a încercat să stopeze pelerinajul sub motivul real al îmbolnăvirii. Dar numeroși credincioși au declarat presei și polițiștilor că ei cred în Hristos, nu în Covid 19? Dacă la Alba-Iulia în plină gripă spaniolă 100000 de români au venit să facă unirea și azi, la Peștera Sfântului Andrei credincioșii au simțit că trebuie să fie solidari cu BOR și dea dea un semn de unitate religioasă națională, precum și să celebreze unirea într-o perioadă când nu mai poți sau nu mai ai voie să te bucuri de mai nimic.

Ca în 1941, când Biserica ortodoxă rusă a redus din puterea statului stalinist? IPS Teodosie a dat declarații presei, spunând ferm ca un vlădică, care are șef doar pe Hristos: „Eu nu mă păzesc, că nu am timp. Sigur, nu stau aproape de ceilalți, dar Sfânta Împărtașanie zilnică mă păzește cel mai mult. În Sfântul Potir nu e niciun microb, e dovedit științific. Știința e de la Dumnezeu, nu de la oameni. Să nu vă înspăimântați peste măsură de boala care este. Să ne păzim, dar să nu ne temem. Să-l chemăm pe Dumnezeu în ajutor”, a declarat ierarhul la finalul slujbei. Întrebat dacă ar avea pe conștiință o persoană infectată cu SARS-CoV-2 la acest pelerinaj, persoană care ar deceda din

cauza virusului, arhiepiscopul a răspuns scurt: „Nu. Dacă a venit la Sfântul Andrei o persoană, a venit să-l caute pe Dumnezeu. Aici s-a întâlnit cu Dumnezeu”. Nu întâmplător, Patriarhia a luat apărarea lui IPS Teodosie, deoarece sinodalii au simțit importanța transfigurantă a pelerinajului creștin de la Peștera Sfântului Andrei ca mod de afirmare a unității naționale, ca o zi religioasă a poporului român de care trebuie să ne bucurăm prin rugăciune.

Președintele Academiei Române, Ioan Aurel Pop a înșeles semnificația imagologică a momentului pentru români și a declarat public: „Legătura evidentă din calendar dintre Ziua Sfântului Apostol Andrei și Ziua Națională a României și a românilor nu este întâmplătoare, ci este o împlinire a promisiunii cerești. Identitatea națională românească nu se poate imagina și nici defini în afara limbii și credinței. Unitatea românilor s-a făcut prin poporul condus de „preoți cu crucea-n mână”, ca și Revoluția din decembrie 1989, când valurile de români veneau spre centrele orașelor cu rapori în frunte. Viața noastră este credința noastră, care ne-a ghidat spre marele act de voință națională din 1918, când, la 1 Decembrie, ne-am priment sufletele de „cel rău” și am cântat o „odă bucuriei”.

Este timpul să ne dăm seama că a rămâne fideli valorilor noastre, mai ales limbii și credinței, moștenirii clasice greco-latine și creștinismului, înseamnă a rămâne mereu noi înșine, adică români, în casa noastră numită România (vremelnic despărțită de una dintre generoasele sale încăperi, anume Moldova dintre Prut și Nistru). Este timpul, după atâta ură și hulire, să cântăm un imn de glorie tuturor românilor”. În ciuda opreliștilor și opresiunii poliției, care și-a permis să amendeze și să oprească slujbe religioase ca să dea amenzi la Constanța, fapt care nu s-a întâmplat nici în perioada comunistă, peste 150 de preoți și-au asumat libertatea de a liturghisi pentru mântuirea poporului român, la Peștera Sfântului Andrei, cu riscul desigur și a-l îmbolnăvirii.

Mărturisirea presupune asumarea pericolului în creștinism. Sute de mașini au fost oprite de poliție și jandarmi, dar pe câmpuri și dealuri, prin hârtoape și bălării, preoții și credincioșii au venit la Liturgia dedicată Apostolului.

Îți pot fi furate clipele, nici orele și nici acele-crâmpie din secundarul timpului. Pentru că timpul tău, Patrie, înseamnă Istorie, Demnitate, Onoare... Înseamnă Respect pentru înaintași și nici o parte din a ta existență nu poate fi ignorată. Căci, o clipă stinsă în nepăsarea noastră poate fi scânteia ratată a șansei unei izbucniri astrale. Or, măcar atât ar trebui să putem face pentru tine, Țară, să-ți veghem timpul, cât îți suntem contemporani, cât avem onoarea de a-ți fi parte în a vieții trecere.

Te-am vitregit deja de mult prea multe ori de respectul nostru... Te-am dezamăgit prin nepăsare... Te-am rănit și îndoliat prin neputință... Dar tu, de fiecare dată, ai iertat! Pentru că tu, Țară, ești parte a înțelepciunii ce nouă ne lipsește. Te definești prin puterea de a renaște. Nu ești cenușă din cenușă, însă! Nu ești simplă renaștere de pasăre Phoenix! Ești zidire din zidurile noastre uitate. Ești reclădire din renunțările noastre. Ești ființă vie fără de care noi ne-am stinge ca spirit și suflet. Fără tine am rămâne simple forme în

viețuirii, nu mai sunt dornici a dăruii. Pentru că nu mai sunt aidoma înaintașilor. Nu te mai pun mai presus de propriile existențe. Nu te mai așează nici la dreapta Sfințelor Icoane, deși tu ești chiar în inimile lor. Nu-ți mai respectă nici zilele de aniversare, nici momentele de omagiu ale aceluia ce au jertfit din ale lor vieți pentru a te zidi, astăzi, aici... Te-au format așa cum și-au dorit ei, ca înaintașii, dar cum noi nu am înțeles a ne învrednici a te păstra.

Ferice, Țară, că tu ești suficient de puternică pentru a merge mai departe! Ți-ai pierdut zeci de secunde în fii și fiice umblând în a risipitoarelor meleaguri străine. Dar nu ți-ai pierdut speranța. Pentru că, noi, oamenii ne risipim ca fii nedemni ai șansei, trăind în mirajul speranțelor pe care tu să ni le întorneri. În tine însă este reclădirea. În tine ne este visul întoarcerii copiilor acasă. Copiilor din trup și suflet, dar și a ficelilor tale meleaguri răpitate. În tine ne este mustul de rod al dorului alungat și încă neregăsit... În tine ne este speranța retrezirii la viață, la aducerea din simpla lor viațuire, în care i-am exilat,

noi pentru a te împlini pe tine, te-am lăsat neînsoțită și de sfintele zile ale altarelor de credință, și-am lăsat în uitare apostolii, sfinții, duhovnicii... Dar bătăile inimilor nu ni le pot confisca dușmanii! Iar ele îți sunt darul nostru. Cu ele, la unison, ne învrednicim în a-ți alunga tristețea pe care nedemni conducători ne-au aruncat-o ca val de moliciune. Pentru că noi nu te uităm! Fiecare bătaie de inimă ne leagă în duhovnicia iubirii de tine. Și îți suntem parte în singurătate pentru a ne reîntâlni în tine, Țară-Patrie, cei demni de tine, cei cu respect față de istorie, de trecut.

La mulți ani, Românie! Iartă-ne nouă vremelnica netrebnicie și dă-ne putere din gloria ta pentru a-ți fi din nou ramă lcoanei tale!...

Mircea
Druc

Paradigma etnosistemică

Motto:

„Imediat ce scrii ceva, ultimul dintre idioți are dreptul să spună că el se pricepe mai bine ca tine” (Anatole France)

Prin anii 70-80, am adunat suficient material pentru o carte intitulată Etnosistemică. Termenul este o invenție semantică. Am folosit-o frecvent în articole și conferințe, scrise și ținute în limbile rusă și română. Am dedicat mult timp elaborării imaginarii și conceptelor. Cu tot efortul, nu m-am ales cu o lucrare academică tradițională. Școala sovietică și realismul socialist nu admiteau abordarea problemei naționale decât prin prisma științei marxist-leniniste.

Ulterior, ideologia Kremlinului, axată pe dictatura clasei cu deviza „Proletari din toate țările, uniți-vă!”, a dat faliment. În URSS a triumfat revoluția națunilor. La această revoluție am participat și eu, în limita posibilităților și cu mijloacele modeste disponibile.

În procesul evoluției națunilor, realizarea Etnoutopiei necesită o asigurare metodologică a deciziilor strategice, care armonizează etnovalorile ancestrale cu proiectele viitorologice. Etnosistemică reprezintă, în fond, o atare metodologie, având drept fundament epistemologic teoria generală a sistemelor (TGS); totodată, ea asimilează eclectic abordările holismului, biocentrismului, ecologismului, precum și datele acumulate de etnografie și etnologie, etnopsihologie și etologie. Etnosistemică luminează cunoașterea despre evoluția Statului și Națiunii apelând de asemenea și la remediile oferite de Epigenetică.

Proiectul Etnosistemic semnifică Adevărata Schimbare. Unul dintre obiectivele principale ale schimbării ține de proiectarea și edificarea unei formațiuni statale drept alternativă la modelele ce țin de trecut și prezent.

Realismul utopist imaginează o trecere programată de la cele două modele statale clasice – unul totalitar-consumist și altul totalitar-comunist, – la

Statul-Etnosistem al Viitorului. În prezent pe mapamond domină statul liberal axat pe dictatura pieței.

Cele două experiențe statale – național-comunismul și național-socialismul, axate respectiv pe dictatura clasei și dictatura rasei nu s-au finalizat și nu au supraviețuit sub forma unui Stat Absolut. Până la urmă, totalitarismul a învins sub forma unei Piețe Absolute, care integrează cuceririle științei și tehnicii în mecanismul său de control asupra indivizilor și națunilor.

Ca teorie și praxis cu aspirații universale, Etnosistemică se axează pe următoarele șapte postulate:

Individul se naște, Personalitatea se formează; Indivizii constituie Poporul, personalitățile formează Națiunea;

3. Individul aspiră să devină Personalitate;

Poporul tinde să ajungă Națiune;

Națiunea evoluează și devine Etnosistem;

Etnoconștiința creează Etnosistemul;

Etnoenergia este unicul remediu contra Imperiului.

Cheia de boltă a Paradigmei Etnosistemică este Dreptul Etnosistemic, suveran și inalienabil, care preconizează pentru fiecare Etnosistem aparte un certificat de proprietate imprescriptibil asupra unui mediu vital propriu.

Puterea legislativă etnosistemică cuprinde întreaga umanitate. Dar norma ei juridică este riguros elaborată, definită academic și strict limitată la entități statale reasamblate/reconstruite în baza imperativelor biodiversității. În orice litigiu intern sau extern legile naturii rămân primordiale și decisive.

Etnosistemică, ca tip de raționalitate și atitudine față de viață:

– exclude dictatura unei clase (burgheze, muncitoare, țărănești, intelectuale) asupra altor grupări sociale sau profesionale; a unei personalități (mistice, paranoice, charismatice) asupra maselor și a națiunii; a comunităților majoritare asupra celor minoritare sau viceversa și, concomitent, combate orice formă de înregimentare fanatică în diverse formațiuni politice sau secte religioase;

– combate din start orice discriminare, inclusiv beletristica, sondajele sau testele de inteligență, care

Etnoutopia (2)

„demonstrează” inegalitatea etno-rasială; incontestabil, mecanismele compensatorii ale organismului uman echilibrează un eventual nivel inferior de „deșteptăciune”; comparativ, exponenții oricărei rase sau națiuni sunt performanți și competitivi, dar, cu precădere, în situațiile de viață din spațiul lor ecologic ancestral;

– diminuează antagonismul dintre tarele evoluției internaționalismului și naționalismului abordând iubirea și ura (teza și antiteza), xenofilia și xenofobia, pornind de la un raționament, în aparență simplist – existența incontestabilă a unei limite obiective a toleranței: oamenii, ființele vii, în general, (de exemplu, albinele, rechini, crocodilii și alte specii), nu se comportă agresiv dacă nu „imigrezi” în spațiul lor de viață și perpetuare;

– aplanează reacțiile de alienare în condiții de criză, tranziție, stres sau frustrare generalizată; descurajează evadarea din „oroarea prezentului” în nostalgia unui „trecut romantic”, sau în anticiparea unui „viitor luminos”; exclude pesimismul, delăsarea, expectativa și fixează oamenii în realitățile curente, indicând concomitent o posibilă deplasare spre Viitor. Astfel, ea reprezintă opțiunea benefică pentru individ și personalitate, pentru Națiune și Etnosistem, precum și pentru Umanitate.

Etnoevoluție; De la popor la națiune

Poporul reprezintă o entitate naturală spontană; un cumul de indivizi vorbind aceeași limbă, având un trecut comun, religie, datini, cultură. Într-un anumit sens, poporul îi cuprinde atât pe cei vii, cât și pe cei morți. Cetățenia vizează statutul indivizilor, care la un moment dat constituie acest popor. Regimul politic și democrația (cu drepturile omului – individul înconștient că, pe lângă drepturi, ar mai avea și îndatoriri), sunt chestiuni dintr-un alt context.

În secolul al XIX-lea, pentru a defini, clasifica și încadra semnițele lumii, se efectuau pe sacră largă studii de psihologia popoarelor, etnografie și lingvistică comparată. În prezent, se acordă prioritate cercetărilor genetice, care nu țin cont de frontiere statale sau de

convingeri și ambiții politice. Știința reconstruiește istoria biologică a popoarelor (cuvântul cheie fiind „biologică”) deoarece calea ereditară de transmitere a genelor e cu totul diferită de mijloacele de transmitere a limbii și culturii. Având posibilitatea să cerceteze originea omului și a populațiilor la nivel molecular, geneticienii își perfecționează instrumentarul, fac hărți genetice, elucidează căile prin care infinitele migrații și interferențe demografice au dus la constituirea fondului genetic al națiunilor contemporane. Primul atlas genetic al lumii, elaborat de cercetătorii britanici, ne ajută să înțelegem mai bine evoluția civilizațiilor, acoperind patru mii de ani de istorie a migrațiilor și reproducterilor. Cercetătorii au analizat ADN-ul a circa 1 500 de persoane și le-au descoperit originile. Apoi, ADN-ul a fost comparat pentru a găsi similarități. Rezultatele ne oferă o imagine asupra istoriei umane și arată cât de importante sunt evenimentele care conturează istoria genetică a omenirii. O mare parte din hartă coincide cu teoriile anterioare despre migrațiile umane, dar lucrarea oferă și informații independente de alte surse înregistrând unele combinații genetice inedite. Concomitent, se manifestă și o tendință nocivă: folosirea geneticii în diverse stratageme politice.

Mass-media, afiliată grupărilor politice, se implică abuziv ignorând diferența dintre lingvistică, o știință umanistă și genetică, o știință biologică, care conturează două istorii total diferite. De exemplu, între fondurile genetice ale rușilor pravoslavici și croaților catolici este o mare diferență și aceasta e folosită cu intenția de a demonstra că „rușii nu sunt slavi”. Dar rușii și croații reprezintă o realitate: grupul lingvistic slav cu diverse ramificații. Popoarele care vorbesc limbi slave, oricât de diferite ar fi fondurile lor genetice, sunt slave. Prin definiție. Și invers, popoarele având fonduri genetice similare cu ale unor popoare slave, dar vorbind limbi din alte grupuri lingvistice, nu sunt slave. Tot prin definiție. Când spunem „popoare slave” nu ne referim la genele acestora. Genetica nici nu caută, nici nu găsește gene „slave”. Și, la drept vorbind, rușii au ceva

de pierdut dacă genetic chiar ar fi de același neam cu finlandezii și estonienii? Harta genetică arată că românii ar fi înrudiți mai ales cu lituanienii, finlandezii și grecii. Acest fapt ar putea constitui o problemă ce ține de „calitatea” originii genetice a românilor?

Oamenii nu sunt condamnați de genele lor. Până și gemenii, care împart exact același ADN, pot avea experiențe existențiale și destine diferite. În eventualitatea în care codul ADN nu se schimbă niciodată, în creierul uman sunt posibile mii de combinații, secvențe și tipare ale rețelelor neuronale, pe care le explică noua știință Epigenetică: neuroplasticitatea și probabilitățile cuantice demonstrează că determinismul biologic nu stabilește apriori destinul nici a individului, nici a poporului. Iar Națiunea, axată pe Etnoconștiință și Etnoenergie, care nu depinde de gene, reprezintă o categorie socială. Amestecarea biologicului (genetica), socialului (științele umaniste) și ideologiei este periculoasă. Falsificarea în scopuri politice a rezultatelor acumulate de antropologie, genetică, lingvistică, etnologie merită oprobiul public.

În evoluția fiecărui popor, atingerea nivelului de Națiune reprezintă un salt calitativ. Dar nici un popor nu poate ajunge Națiune în mod spontan. Metamorfoza are loc treptat. Și, în mod substanțial, ea depinde de factorul demografic: nu e totuna dacă ai peste un miliard, sau dacă la recensământ abia înregistrezi un milion de consangeni. Apropo, principala armă în cea de a treia conflagrație mondială va fi (este deja) una demografică. (A se urmări vizând proiectele de reducere a populației). În succesiunea generațiilor unui popor, la fel de important este și factorul ecologic – dominarea, cu acte în regulă, a unui spațiu vital ancestral. Pământul (mediul vital moștenit) este un dat primordial, strict indispensabil. Fără propria teritorialitate nu există, de jure și de facto, nici Națiune, nici Stat.

-continuare în pagina a 4 a -

Etnoutopia (2)

-*urmă din pagina a 3 a -*

Etnoevoluție; De la popor la națiune

Poporul reprezintă o entitate naturală spontană; un cumul de indivizi vorbind aceeași limbă, având un trecut comun, religie, datini, cultură. Într-un anumit sens, poporul îi cuprinde atât pe cei vii, cât și pe cei morți. Cetățenia vizează statutul indivizilor, care la un moment dat constituie acest popor. Regimul politic și democrația (cu drepturile omului – individul inconștient că, pe lângă drepturi, ar mai avea și îndatoriri), sunt chestiuni dintr-un alt context.

În secolul al XIX-lea, pentru a defini, clasifica și încadra semințele lumii, se efectuau pe sacră largă studii de psihologia popoarelor, etnografie și lingvistică comparată. În prezent, se acordă prioritate cercetărilor genetice, care nu țin cont de frontiere statale sau de convingeri și ambiții politice. Știința reconstruiește istoria biologică a popoarelor (cuvântul cheie fiind „biologică”) deoarece calea ereditară de transmitere a genelor e cu totul diferită de mijloacele de transmitere a limbii și culturii. Având posibilitatea să cerceteze originea omului și a populațiilor la nivel molecular, geneticienii își perfecționează instrumentarul, fac hărți genetice, elucidează căile prin care infinitele migrații și interferențe demografice au dus la constituirea fondului genetic al națiunilor contemporane. Primul atlas genetic al lumii, elaborat de cercetătorii britanici, ne ajută să înțelegem mai bine evoluția civilizațiilor, acoperind patru mii de ani de istorie a migrațiilor și reproducătorilor. Cercetătorii au analizat ADN-ul a circa 1 500 de persoane și le-au descoperit originile. Apoi, ADN-ul a fost comparat pentru a găsi similități. Rezultatele ne oferă o imagine asupra istoriei umane și arată cât de importante sunt evenimentele care conturează istoria genetică a omenirii. O mare parte din hartă coincide cu teoriile anterioare despre migrațiile umane, dar lucrarea oferă și informații independente de alte surse înregistrând unele combinații genetice inedite. Concomitent, se manifestă și o tendință nocivă: folosirea geneticii în diverse strategii politice.

Mass-media, afiliată grupărilor politice, se implică abuziv ignorând diferența dintre lingvistică, o știință umanistă și genetică, o știință biologică, care conturează două istorii total diferite. De exemplu, între fondurile genetice ale rușilor pravoslavnic și croaților catolici este o mare diferență și aceasta e folosită cu intenția de a demonstra că „rușii nu sunt slavi”. Dar rușii și croații reprezintă o realitate: grupul lingvistic slav cu diverse ramificații. Popoarele care vorbesc limbi slave, oricât de

diferite ar fi fondurile lor genetice, sunt slave. Prin definiție. Și invers, popoarele având fonduri genetice similare cu ale unor popoare slave, dar vorbind limbi din alte grupuri lingvistice, nu sunt slave. Tot prin definiție. Când spunem „popoare slave” nu ne referim la genele acestora. Genetica nici nu caută, nici nu găsește gene „slave”. Și, la drept vorbind, rușii au ceva de pierdut dacă genetic chiar ar fi de același neam cu finlandezii și estonienii? Harta genetică arată că românii ar fi înrudiți mai ales cu lituanienii, finlandezii și grecii. Acest fapt ar putea constitui o problemă ce ține de „calitatea” originii genetice a românilor?

Oamenii nu sunt condamnați de genele lor. Până și gemenii, care împart exact același ADN, pot avea experiențe existențiale și destine diferite. În eventualitatea în care codul ADN nu se schimbă niciodată, în creierul uman sunt posibile mii de combinații, secvențe și tipare ale rețelelor neuronale, pe care le explică noua știință Epigenetică: neuroplasticitatea și probabilitățile cuantice demonstrează că determinismul biologic nu stabilește a priori destinul nici a individului, nici a poporului. Iar Națiunea, axată pe Etnoconștiință și Etnoenergie, care nu depinde de gene, reprezintă o categorie socială. Amestecarea biologicului (genetica), socialului (științele umaniste) și ideologiei este periculoasă. Falsificarea în scopuri politice a rezultatelor acumulate de antropologie, genetică, lingvistică, etnologie merită oprobriul public.

În evoluția fiecărui popor, atingerea nivelului de Națiune reprezintă un salt calitativ. Dar nici un popor nu poate ajunge Națiune în mod spontan. Metamorfoza are loc treptat. Și, în mod substanțial, ea depinde de factorul demografic: nu e totuna dacă ai peste un miliard, sau dacă la recensământ abia înregistrezi un milion de consângeni. Apropo, principala armă în cea de a treia conflagrație mondială va fi (este deja) una demografică. (A se urmări debaterile vizând proiectele de reducere a populației). În succesiunea generațiilor unui popor, la fel de important este și factorul ecologic – dominarea, cu acte în regulă, a unui spațiu vital ancestral. Pământul (mediul vital moștenit) este un dat primordial, strict indispensabil. Fără propria teritorialitate nu există, de jure și de facto, nici Națiune, nici Stat. Pentru orice Națiune în devenire, limba, genele și cultura reprezintă de asemenea elemente definitorii. Religiiile, în privința națiunilor și a lui Dumnezeu, niciodată nu s-au înțeles între ele. Toate doresc să devină internaționale/globale. E suficient să comparăm diverse popoare și rase de aceeași religie. Cultele și moaștele nu condiționează

transformarea poporului în Națiune și nici măcar nu o revigorează. Ca și doctrinele politice, religiile servesc interesele Imperiului, erodând implicit suveranitatea și independența națională. Statul, prin funcțiile și prerogativele sale, contribuie din plin la transformarea poporului în Națiune. El apără frontierele cu structurile de forță legitime, contribuie la recunoașterea lor de către alte state și comunități internaționale.

Forța edificatoare principală, care transformă poporul în Națiune, este creativitatea personalităților sale. Însă calea care duce de la individ la personalitate este una lungă și dificilă. În aceasta constă problema-cheie: personalitatea nu se naște, ci se formează treptat, fiind produsul conștiinței și al activității profesionale. Majoritatea ființelor umane nu mai reușesc să ajungă la rangul de personalitate. Chiar și la o sută de ani împliniți, ele se sting din viață așa cum s-au născut – niște indivizi. Cetățenii oricărui stat de pe mapamond se pot interoga, intim sau public: "Noi devenim personalități, sau murim indivizi? Noi suntem o națiune sau am rămas la stadiul de simplu popor?". Factorii decisivi care atestă statornicirea Națiunii sunt Etnoconștiința și Etnoenergia.

În prezent, adevărata problematică a Națiunii nici nu e sesizată. Pe ici, pe colo, PIB-ul crește, dar națiunile șubrecesc trecând printr-o criză profundă. Pe toate meridianele, sunt scoase în prim plan stagnările economice și pauperizarea maselor. Da, e adevărat, situația unor grupuri sociale, anterior stabile, s-a modificat. De exemplu, clasa muncitoare hegemonică în fostul lagăr socialist și-a pierdut rolul conducător. Dar cum se explică indiferența majorităților sărăcite față de privatizare, de acapararea patrimoniului Națiunii și repartitia veniturilor? În toată Europa, și nu numai, majoritatea partidelor și politicienilor nu au identitate ideologică și reacționează conform intereselor unor grupuri transnaționale, adeseori mafioate. Iar politicianismul rămâne principalul culpabil de eșecul mereu invocatelor "reforme". Din inerție, simptomele acestei anomalii planetare sunt tratate cu remedii ale economismului, consumismului, egalitarismului, luptei de clasă, sau ale iubirii și păcii creștine universale.

Cu certitudine, esența proceselor care se derulează sub ochii noștri nu ține doar de crizele economice. E aproape vizibilă o cauză mult mai profundă. Științele sociale nu diagnostichează exact maladia de care suferă Națiunea. Istoricii elaborează doar versiuni. Martorii oculari, contemporanii, participanții la evenimente, fiind copleșiți și zdruncinați peste măsură de tragismul naufragiului național, nu mai au nici timp, nici putere ca să

pătrundă în esența catastrofelor. Elitele intelectuale gândesc în categoriile totalitar consumiste. Unii promovează idealurile totalitar comuniste sau apatia anti-politică. Alții aderă la diverse mișcări mistice, ezoterice sau pseudo-naționaliste. Tradițional, Națiunea e abordată în corelație cu democrația și Revoluția Franceză, care l-a vânat pe Dumnezeu, a marcat declinul monarhiei și bisericii, afectând istoria modernă. Dar etnocentrismul a apărut cu mult înaintea democrației revoluționare. Astăzi, adepții mișcării de renaștere națională din Franța se declară ostili față de principiile și dogmele acelei revoluții, autodefinindu-se politic drept „naționaliști și contrarevoluționari”.

De-a lungul istoriei, națiunile mereu au fost dezmembrate pentru ca să-și piardă memoria, voința și rațiunea de a fi. Iar Statul fără Națiune își pierde sensul și puterea. De fapt, divizarea Națiunii a dus la dispariția multor state și adevăratele cauze rămân necunoscute. Inflația birocratică clocește corupția endemică, ambele cauzând falimentul Statului și degenerarea speciei umane. Astăzi, elitele europene, ancorate în relații secundare de grup, continuă să oscileze între socialism și liberalism, între internaționalism și naționalism. Iar Națiunea este casată, demontată, precum mașinile, pentru fier vechi sau piese de schimb. Analizând diverse proiecte/strategii de reducere drastică a populației prin pandemii provocate și vaccinări antivirale, de distrugere a rasei albe și deznaționalizare a europenilor, un gând penibil îmi trece prin minte: ar fi necesară și benefică o forță purificatoare transnațională?

La nivel global, sarcina dezmembrării națiunilor îi revine Psihoagresiunii. Toate forțele antinaționale investesc enorm în acest gen de armă specifică. Dat fiind impactul psihismului, cei care erodează Statul și Națiunea urmăresc, în primul rând, coruperea elitelor. Ca material didactic la temă, ar putea fi analizate listele persoanelor din diverse țări, racolate și finanțate de miliardari și oligarhi. În numeroase învățături și studii, în testamente ale suveranilor și documente ale ilumiinaților descoperim rețete menite să altereze Etnopsihicul. Exemple:

- Distrugeți tot ce este bun și național în țara potențialilor adversari.
- Compromiteți, prin toate mijloacele, prestigiul conducătorilor și elitelor naționale.
- Implicați liderii politici în afaceri oneroase și, la momentul oportun, discreditați-i.
- Subminați, oriunde e posibil, administrația statelor adverse;
- Colaborați, fără ezitare, cu cei mai ticăloși indivizi din sânul națiunii adverse.

– Promiteți cât mai mult, faceți cadouri, toate au efecte importante.

– Organizați mereu, pretutindeni, cât mai multe partide și stimulați luptele intestinale.

– Propagați divergențele, dezbinarea printre diverse grupări ale cetățenilor.

– Stimulați conflictul între generații, instigați tinerii contra părinților și bunicilor.

– Ridiculați divinitățile, bagatelizați orice semnifică tradiție și etnovaloare.

– Frânați, oriunde aveți posibilitatea, instruirea și înzestrarea forțelor armate inamice.

– Paralizați voința de luptă a militarilor prin pornografie și femei de stradă.

– Plasați peste tot agenți de influență, provocatori, diversioniști, spioni, teroriști.

Conștiința de locul și destinul lor în istorie, Națiunile luptă cu disperare ca să rămână legate de mediul lor geografic; ele se supun operei creatoare a Terrei și, concomitent, își imprimă profilul în pământul natal. Același legi ale naturii dictează și în cazul regnului animal și regnului vegetal. Să sperăm că Etnosurecția va repune pendulul la ora exactă. Astfel, în țările europene, care împart o adevărată moștenire, cât și amenințările mortale, vor fi anihilate mecanismele dezintegării Statului și Națiunii.

Oricum, e timpul să depășim abordările Națiunii pornind de la aspirațiile mulțimilor zombi, de la interesele indivizilor hedoniști sau de la strategiile Imperiului. Acestea ne încorsetează cugețul și existența într-un cadru socio-economic și politic perimat. Să ne concentrăm creativitatea asupra problemelor fundamentale. Idealiștii și materialiiști, credincioșii și ateii, monogeniștii și poligeniștii, egalitariștii și segregatoriștii să se clarifice între ei asupra numeroaselor divergențe și contradicții depistate, atât în lucrările savanților, cât și în cărțile sfinte. Să știm ce urmează după actualul delir ideologic secundat de un haos al opțiunilor și deciziilor. Științele biologiei, geneticienii și antropologii să descifreze diversele tipuri de ADN, să confirme experimental rolul fiecărui parametru ereditar al organismului, să desecretizeze factorii și preceptele care asigură Evoluția în linie dreaptă: individ – personalitate – popor – națiune – Etnosistem – Umanitate.

Netriumful impostorului de glorie...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu a fost „Arcul lui” nici măcar o secundă din jumătatea de oră în care s-a înțepenit lângă el... Așa cum un munte, un vestigiu, un colos nu este al unui turist nici măcar în clipa de imortalizare. Iar monumentul nu l-a privit nici pe departe cu îngăduință, suportându-i gestul de mâr-lan. Pentru că un Arc de Triumf privește doar Istoria de la nivelul măreției clipelor astrale. Și nu are timp de secunde de micime ale pigmeilor ce sună sinistru a risipe risipite de vântul trecerii...

Un monument este o istorie în sine. Este zidit de muritori, dar înnobilit de faptele, sacrificiile și jertfele acelora pentru care a fost înălțat. Și ‘geaba s-a așezat Klaus Iohannis ca un țap cu pretenții la poartă... ‘Geaba i s-a adus și mobila de la Cotroceni pe post de suport logistic și de imagine. Nu a reușit să aparțină Arcului nici măcar o clipă. Pentru că monumentele își aleg eroii și își definesc în timp clipele de omagiere.

„Al lui” a rămas doar

tupeul... Dimpună cu nesimțirea, ridicolul, lipsa unei minime inteligențe emoționale... Și nu i-a ieșit nici măcar de un instantaneu de poză nereușită de vacanță. Fotografia turistu-

lui obraznic care se urcă pe marginea monumentelor istorice pentru a le fura din măreție.

Sigur, nu ne-a surprins... De mult timp mâr-lani nu ne mai surprind prin gesturile lor... Cu atât mai puțin el... Și, în fond, ce sa ne mai surprindă la un ins care nu ne aparține nici măcar cu o emoție?!...

Cum să ne mai surprindă un ins care a stat cu tupeu pe scaunele Mesei

tăcerii?... În fond, era doar o chestiune de timp până când se va pironi și în fața Arcului de Triumf al Națiunii noastre! Călare pe axa eroilor pe care defilează ostașii Patriei în continui-

tatea armatelor glorioase și glorificate în Panteonul Național.

Și nu faptul că a stat în fața monumentului, mutând și marele tricolor de sub Arc pentru a nu fi eclipsat, este grotesc. Ci felul în care a stat cu spatele la Istorie. Evident, n-are nici pic de habar despre ceea ce este scris pe Arcul de Triumf. Ce semnifică fiecare latură a acestuia. Și mai ales aceea la care a ales să

stea cu spatele... El a vrut doar propriul moment de triumf... Poate și cu gândul că istoria, ignorată de noi, îi va transforma momentul de acum în monumentul de mai târziu... Dar ar fi trebuit să fie mai cu băgare de seamă, cât o fi el de rece, de insensibil, ar fi trebuit să se aplece și asupra simbolisticii monumentelor... Pentru că Arcul de Triumf nu este rezervat doar defilării oștenilor întru’ onorarea memoriei înaintașilor și a celebrării victoriilor armate, ci și pentru trecerea cortegiilor funerare...

Dar nu, nu este vina lui! Nici a Armatei Române... Ci a comandantilor care au acceptat această mâr-lanie de civil turist prin istoria noastră. Căci „baricadele” de militari nu trebuiau puse la intrările pe bulevard pentru a-i împiedica pe oameni să se apropie de Arcul Națiunii, ci pentru a nu permite ca în aria de Triumf să nu pătrundă impertinența politicienilor.

Arcul de Triumf trebuie să rămână doar poarta de defilare a acelora care sunt continuatori ai apărătorilor de glie și de neam. Ai acelora care

veghează la fruntariile țării. Ai acelora care luptă cu inamicii tot mai nevăzuți. Iar generalii trebuie să-și de jos de pe umeri epoleții de carton politic, să îmbrace haina oșteanului care apără simbolurile devenirii, victoriilor, curajului.

Oșteni, readuceți voi monumentele în slujba onorării memoriei înaintașilor! Scoateți de sub haina politicului interesele comandantilor de mucava. Și nu vă mai lăsați transformați în ordonanțele câmpelor-marionetă! Căci, în clipa în care ne va fi greu, nouă și țării, voi va trebui să ne apărați, să ne fiți păstori! Or, dacă rămâneți în acest comportament de slujbași supuși politicului, riscați să uitați cum se ține arma, nu doar în onor, ci și în front de apărare. Și vă va fi tot mai străin felul în care Neamul și Țara se apără... Mai ales cu țevile umplute de plumbul acceptării unor imposturi ce vor rămâne doar ale voastre, nu ale politicienilor ce își vor scăpa urmele prin legi de autografiere din orice responsabilitate față de țară.

Nepregătiți, în bărcuța de hârtie...

Mara Dianu
Popescu

Chiar dacă bunicul Biden i-a tras preșul de sub picioarele lui Trump, pentru că Marele Blond a ignorat aparatul de fraudă pregătit cu mult timp împotriva sa, România tot colonia lor rămâne. Iohannis o să dea o fugă să mai ia o șepcuță și să îndese în continuare în visteria industriei americane de armament 2% din PIB pe fierul lor vechi scos din uz, cu toate că alte țări europene (Ungaria, Polonia etc) alocă doar unu la sută și-au primit desființarea vizelor. E treaba americanilor dacă bunicul de 77 de ani va susține mișcările progresiste, legebetiștii, drogurile, virusurile și eutanasierea umană și vor deveni niște maimuțe, acuzate de încălzirea globală. Să nu-mi spună mie cineva că un ins la 77 de ani are toți boii acasă ca să conducă o Americă! Tot respectul pentru vîrstă, dar n-am să înțeleg de ce la cîrma omenirii s-au proțăpuit niște babalci sataniști și hidoși, care se distrează mortal cu viața cetățenilor planetari. Viitorul ne-a prins din urmă! Sîntem total nepregătiți în bărcuța de hîrtie, gata să ne scufundăm la noile valuri. Zece perne una peste alta, dacă ne punem la gură, precum pernele împăratului, nu scăpăm curînd de măsuri restrictive, de vac-

cinul care clocotește la foc rapid în cazanele laboratoarelor, nici de marea „resetare” mondială. Dacă nu cumva acest vaccin a fost pregătit dinaintea genocidului organizat. E scris în „stele”. Vom fi cobaii garniturii de sataniști mondiali și ai celor autohtoni. Protestele declanșate în anumite state, timid și la noi, nu-i va opri pe călăi. Caracatița va funcționa bine, un timp, și în România justiției inertiiale, a politicii infracționale. Odată ce cortexul va crăpa, prin ce minune, oare?, reversul va fi extrem de violent. Cu toate acestea, lui Iohannis nu-i e frică decît de „Echerul și compasul” din afară. Tot ce face Iohannis este să asculte de tătucii lui. Cînd tătucii zic: „la dreapta, culcat!”, Iohannis face în pantaloni de frică. Toată manipularea e concepută de tătucii Noii Ordini Mondiale.. El doar o înșămîntează și răsare la cine găsește sol fertil și minte, ioc.. De altfel, pe el, nu-l prea ajută capul. Pe cît sînt tătucii lui Iohannis de diabolici, pe atît e Iohannis de limitat. Așadar, tătucii dictează și Iohannis se tîrăște în genunchi și execută.

Dincolo de acțiunea concertată a parapandemiei (pînă acum prezumată (ne),legal” de OMS și marii slugoi ai statelor), mai devreme sau mai tîrziu ne vom afla în situația unor dosare penale pentru constituire de grup infracțional, la nivelul statului,

în dauna sănătății naționale și a siguranței. Cînd idiotii ca cel de la Cotroceni și gașca sa ocupă cele mai înalte funcții în stat, nu ne putem aștepta la nimic bun. Dintotdeauna nebunii i-au condus pe orbi. Din orice unghi l-am privi pe sardonicul Iohannis, manipularea și prostia șmecherească îi dau pe dinafară. Nici vorbă de precauție la el, ci de prostie cu ascendent în șmecherie, care-i dirijează orgoliile și obsesiile pînă la extincții extreme/iste. Cineva spune că pe proști nici Dumnezeu nu-i poate stăpîni. Iar cînd proștii se spoiesc, nu mai încap în lume. Dacă Faust și-a vîndut sufletul diavolului pentru o clipă de fericire, Iohannis, din aceleași pricini, se joacă și el cu datele pactului faustian pentru putere, bani, manipulare, corupție și distrugere, întreținînd flacăra unor instituții totalitare, cu amprentă facială personalizată. La fel ca falsele staruri de azi și el s-a bucurat să-și așeze fesele pe tapițeria confortabilă a Palatului Cotroceni, nu înainte a aduna, cu acte false meditații SF și cu jonglerii tip Deutsche Volksguppe in Rumänien, o avere uriașă. Scos de la naftalina unei școli și făcut primar cu schiuri și bicicletă, un măcelar simbriaș în abatoarele Bruxelles, Berlin – via B.N.D. (Bundesnachrichtendienst) și în toate abatoarele mondialistilor, un excentric infatuat, flegmatic și dezlănțuit (ce-i drept, neper-

mis de precaut), tuns într-un fel care nu poate fi descris decît ca o reinterpretare a veselului Sick Boy în „Trainspotting” – doar că nu-i lipsește un dinte din față, ci doar circumvoluțiunile, Iohannis e mai mult șeful unei industrii de manipulare, de folos sieși și puterilor străine, preluată abecedaric de la Băsescu. În afară de o ură acerbă față de PSD și dorința fățișă de distrugere a acestui partid, Iohannis și guvernul său n-au nimic de oferit României. De luat, da! Dar ce pot face românii cu botnița pe figură? Ciocul mic, și să asiste din sala teatrului absurd cum nebunii autohtoni și venetici demolează din temelii Sănătatea Neamului și Economia. De nebuni n-am dus lipsă deloc. De la Ambasada SUA din România a plecat un nebul și-a venit alt nebul. O reptilă dezgustătoare și tupeistă, continuator al manevrelor frauduloase Biden-Gitenstein-Fondul Proprietatea. La Ceremonia de acordare a Premiilor Consiliului Național al Întreprinderilor Private Mici și Mijlocii, ambasadorul american Adrian Zuckerman a dictat foaia de parcurs a României pentru perioada următoare: „România să vîndă a tot ceea ce nu s-a privatizat pînă acum.” Ceea ce vrea Zuckerman nu e privatizare, ci tîlhăria României la drumul mare. Zuckerman n-are treabă cu diplomația. E și el un complice al grupării infracționale PNL/ Iohannis.

Tratamentul aplicat de ambasador românii merge mîna în mîna cu vîrfurile politice românesc. Ludovic Orban și Nicușor Dan au fost chemați la Ambasada pentru a primi cartea de mătănie a lui Adrian Zuckerman. După vizita lor, printr-un comunicat oficial, Zuckerman a aruncat bomba. 20 dintre cele 22 de companii ale Bucureștiului vor fi privatizate. O mare șmecherie, o mega afacere a altui ambasador american în România, pe bani publici și privați. Prima fiind concretizată și publică: preluarea Fondului Proprietatea de către înaintașul lui Zuckerman, fostul ambasador al SUA la București, Mark Gitenstein.

Tot ce s-a privatizat în România pînă în prezent a fost spre folosul străinilor, nu al cetățenilor români. Dacă această directivă venea din partea ambasadorului rus, ce s-ar fi întîmplat? Scandal internațional. Mulți ar fi sărit ca arși: „rușii, vin rușii!”. Pe ruși îi doar în cot de noi. Începînd cu 2004, odată cu instaurarea dictaturii băsiste, ambasadorii americani au condus România în marș forțat. Pînă la urmă, vom ajunge să importăm și apa caldă de la americani!